

ЛИНО АЛДАНИ ЕПИДЕМИЧНА ЛУДОСТ

Превод от италиански: [Неизвестен], 1969

chitanka.info

Пелвис Дресли се гърчеше като трескав наред дъсчената сцена. Гласът му беше дрезгав и пресипнал — той преминаваше ту в истеричен вик, ту в проточени гърлени вопли. Зрителите следяха със затаен дъх и гледаха като омагьосани дебелака, който се тръшкаше по пода в бесния ритъм на рокендрола. Мадамчетата ридаеха. Дългите им коси, събрани на темето в „конска опашка“, се вееха като знамена. Внезапно музиката секна. Звуците на песента трепнаха за последен път във въздуха и изчезнаха. Пелвис изстена отчаяно и млъкна. Зрителите заръкопляскаха бясно. В залата на вълни се протягаха ръце, тежко се полюшваше морето от глави. Ложите се тресяха така, като че ли не бяха вече в състояние да удържат възторжено ревящите зрители и всеки миг можеха да рухнат в партера.

— Велики, несравними Пелвис! — крещяха мадамчетата.

Пелвис се затича към огромната си жълта кола. Веднага го заобиколиха журналисти и фоторепортьори.

— Синьор Дресли! Синьор Дресли!

Ярко замигаха светкавиците.

— Кажете нещо за последното ви турне из Австралия!

— Вярно ли е, че телевизията ви била предложила двеста хиляди долара за едно десетминутно предаване? Разправят, че вие сте им отказали?

В това време пристигна нова група полицаи и започна да разгонва журналистите.

Тълпата се напъна и веригата беше разкъсана. Трийсет мадамчета се нахвърлиха върху певеца. Десетки ръце го сграбчиха за сакото и ризата. И в тоя миг се случи нещо непредвидено: когато човешкото море заплашваше да погълне знаменитостта, се чу сух трясък, сякаш беше се пукнало балонче, и пред смутените погледи на поклонничките си кралят на рокендрола изчезна.

Още преди синьор Каньоти да завърши речта си, триста и четирийсетте депутати от парламента се разделиха на три враждебни фракции, всяка от които се укри зад писалищните маси. Депутатът Каньоти напсува грубо лявата опозиция и във въздуха полетяха мастилници.

Сирената започна да вие, дежурните полицаи се втурнаха да опразват балконите: достопочтените депутати не биваше да се пердашат пред очите на публиката. В залата на парламента бушуваше битка. Полицаяте, разсилните и пазачите се изпокриха зад вратите и под масите, готови да влязат в действие, щом се изчерпят боеприпасите на сражаващите се.

Депутатите от центъра естествено се намираха под обстрела както на десните, така и на левите и най-обилните порции мастило се изляха тъкмо върху тях.

Отчаяни, те се втурнаха едни наляво, други надясно. Започна ръкопашна схватка, в която всеки налагаше съседа си, без да гледа дали той принадлежи към приятелския или враждебния лагер.

Най-много вилнееше депутатът Каньоти, ексфашист, екслиберал, екснеофашист и ексрадикал, а сега шеф на партията на „умерените десни“. От носа му шуртеше кръв, по лицето му се стичаха потоци мастило, но той също като разярен бивол с прегракнал рев предприемаше атака след атака.

Пазачите разбраха, че трябва да започнат от този подлудял побойник. Те едновременно се хвърлиха към него от различни страни, но в същия миг депутатът Каньоти изчезна. Чу се сух трясък, сякаш беше се пукнал балон, и войнстващият лидер на „умерените десни“ се изгуби.

Беше чудесен летен ден. Амилкаре Доре, чиновник от управлението по земите, четирийсет и пет годишен, неженен, се разхождаше из алеите на Луна-парк и се спираше пред всеки атракцион. Той дълго гледа как една дебелана изпълняваше танц със змия, отби се в „стаята с кривите огледала“ и в „Пещерата на ужасите“. Днес той имаше рожден ден и се чувствуваше млад и щастлив. След като се повози на телемобила и елибуса, той се запъти към „американската железница“.

Когато излезе от вагончето, краката му се подкосяваха и му се повдигаше. Не, на неговите години е лекомислено и глупаво да се вози на американска железница. Той трябва да бъде по-предпазлив. Седна на една масичка на открито точно срещу атракциона „Летящи чинии“ и си поръча коняк.

„Щом престане да ми се повдига, ще се прибера у дома“ — тъжно си мислеше той и отпиваше от коняка. Над главата му се въртяха четири „лелящи чинии“ от лъскав алуминий.

Амилкаре отмести поглед от лелящите чинии. От движението на тези въртящи се, лъскави дискове му прилошаваха още повече. Той разкопча яката на ризата си. И това не помогна. Тогава реши да се поразходи. Но не можа дори да се надигне от стола си. Клепачите му натежаха, цялото му тяло сякаш се вдърви и ушите му пищяха непоносимо.

Амилкаре отвори внезапно очи. Той още седеше на стола, но Луна-парк беше изчезнал.

— Света богородице! — възкликна той, когато се огледа. Над него имаше огромен купол от фосфоресциращ метал. Вдясно от него седеше човек с оплескано с мастило чело и кървящ нос. Отляво седеше младеж с изпокъсани дрехи без нито едно копче. На врата му висеше остатък от връзка, на челото му падаха дълги кичури коса.

— Слушайте — каза Амилкаре и се почеса по врата. — Какви са тия шегии?

Младежът измуча нещо, а съседът отдясно само вдигна рамене.

Амилкаре чак се изпоти от вълнение. Той се надигна и започна да опипва металната стена на купола.

— Не си хабете времето — каза депутатът Каньоти. — Аз вече правих опити. Тук няма нищо, което да прилича на врата.

Внезапно пред тях се появи кинозвездата Лиан Лендсфилд. Тя беше по гарнирана с дантели нощница. Звездата изгледа всички с изумени очи, промърмори нещо неясно и млъкна, съвсем объркана. До нея изникна една твърде странна фигура. След известно вглеждане ставаше ясно, че това е Шулер, Емилио Шулер, прочутият модист. Той носеше свръхтесен панталон от черно кадифе, на краката си — позлатени сандали, а около врата си беше навил като тореадор червено копринено шалче. И на десетте му пръста се виждаха пръстени и халки.

— Сънувам ли?! — простена Емилио Шулер.

Депутатът Каньоти му хвърли страшен поглед, кинозвездата го изгледа със смесено чувство на възхищение и недоверие, а Пелвис

Дресли втренчи в него напълно смахнати очи.

Изведнъж наред залата със заплашително бръмчене се отвори един люк и от него се показа сребърен цилиндър на кристална поставка. И петимата неволно отстъпиха към стената, сякаш търсеха там закрила. От цилиндъра излетя блестящо кълбо и започна да пулсира като медуза.

„Готов съм да се закълна, че това е живо същество“ — помисли си Амилкаре.

— Жители на Земята! — раздаде се един глас вътре в кълбото. — Хора! Слушайте ме внимателно.

Всъщност от кълбото не долитаха никакви звуци, но и петимата ясно чуваха всяка дума, по-точно разбираха нейното значение — тайнственият непознат беше телепат.

— Намирате се на борда на супергалактичен кораб. От незапомнени времена ние изследваме Космоса, влезли сме в контакт с хиляди и хиляди мислещи същества и винаги сме разбирали техните обичаи и начин на мислене. Но вашето мислене си остава за нас пълна загадка. Вашето поведение, жители на Земята, противоречи на всички закони на логиката, вашите душички са пълни със самомнение, в мозъците ви здраво е заседнало безумието.

Депутатът Каньоти сви юмруци и направи крачка напред.

— Слушай, недоносче! — кресна той на блестящото кълбо. — Слез от своята поставка, да ти натроша кокалите, ако имаш такива.

От кълбото се изтръгна много тънък син лъч и Каньоти получи извънредно силен удар по челото. Разтреперан от страх, лидерът на „умерените десни“ изпълзя до стената като бито куче.

— Безусловно — продължаваше гласът в мозъците им — вие представлявате рядка аномалия, а може би дори единствена по рода си грешка на природата. Ние вече подложихме на изследване други индивиди от вашата порода. А сега ще изучим вас.

Емилио Шулер, великият законодател на модата, плахо вдигна два пръста. Но кълбото го изпревари.

— Никакви безполезни въпроси. Ние отлично знаем, че никой от вас не се мисли за безумец или престъпник. Но нашите сравнителни междугалактически изследвания ни доведоха до съвсем противоположни изводи. Вие всичките сте безумни. И ти, Пелвис Дресли, с своята еднострунна китара, с прегракналия ти глас и

конвулсии, на които може да завиди всеки епилептик. И ти, Шулер, с твоите глупави шапки, които хвърлят във възторг жените и в ужас — мъжете. И ти, Лиан Лендсфилд, с твоя вулгарен обичай да излагаш на показ гърдите си, които хвърлят във възторг мъжете и в ужас — жените.

— Почакайте! — възкликна Амилкаре Доре и от вълнение чак се изправи на пръсти. — Уважаеми синьор, станала е грешка. Аз нямам нищо общо с тях. Не съм нито певец, нито законодател на модата, нито киноактьор... Аз... аз съм най-обикновен човечец и никой не ме познава.

— Ти се казваш Амилкаре Доре — изрече гласът. — И си типичен представител на безличната маса, готова да се прекланя пред идоли с нищожни, жалки умовце. Именно ти, без да се замисляш, си облякъл със законодателна власт нахалника и простака Каньоти, който сега стои до теб. Ти си най-големият безумец измежду тях, Амилкаре Доре. За нашите учени тъкмо ти представляваш особен интерес и те ще се постараят да използват създалата се възможност.

Амилкаре почувствува, че малко му остава да припадне.

— А сега се отпуснете — прозвуча в мозъците им повелителен глас. — За вас е настъпил летаргичен сън.

Пелвис Дресли в края на краищата прие предложението на телевизионната компания. Но поиска не двеста, а триста хиляди долара.

Лиан Лендсфилд изложи в новия си филм на всеобщ показ своите оголени бедра и зрителите квичеха от възторг като луди. Емилио Шулер създаде нов модел шапка, висок почти половин метър и широк метър — своеобразен хибрид между хангар и индианска колиба.

През време на парламентарните дебати синьор Каньоти сега все по-често прибегваше до тежките юмручни аргументи и до площадните псувни, защото не се съмняваше, че само така може да убеди политическите си противници.

А Амилкаре Доре? Неговата не беше толкова лесна. Както и четиримата останали, него го спуснаха на Земята на същото място,

откъдето беше се възнесъл нагоре. Той пак се озова в ярко осветения Луна-парк.

Амилкаре допи коняка си и стана. Но в главата му се рояха някакви смътни спомени и подозрения. С една дума, той беше малко не на себе си. И изведнъж си спомни думите на кълбото: „Ще приложим ликвидатора на паметта...“. „Грешите, господа другопланетчани! Аз си спомням всичко, и то с най-големи подробности. Вашият ликвидатор е направил засечка — помисли си Амилкаре. — Но може би всичко това само ми се е сторило. Гледал съм прекалено дълго летящите чинии — и фантазията ми е заработила.“

Той дълго стоя, измъчван от съмнения. (От Луна-парк той беше излязъл отдавна и вече се намираше почти на няколко крачки от дома си.)

„Значи аз съм най-големият кретен измежду петимата?“ — разсъждаваше той. — „Значи онова блестящо кълбо имаше право? И така си е! Колко пъти ми се е искало да ударя един ритник на тези демагози оратори, а аз само се усмихвах и ръкоплясках. Пък и не само на тях, на Пелвис Дресли също!“

Амилкаре усети, че не ще е зле да изпие още един коняк. Той влезе в бара и в същия момент усети, че му се повдига. В ъгъла четирима младежи стояха край музикбокса, от който ехтеше тигърският рев на Пелвис Дресли. В противоположния ъгъл седеше набръчкана бабичка с виолетова рокля. На главата ѝ беше нахлупена огромна шапка с пера и гарнитура от плодове.

На стената висеше календар. Деколтираната едва ли не до коленете Лиан Лендсфилд с очарователна усмивка увещаваха клиентите да пият само кока-кола.

Амилкаре не издържа. Той дръпна календара и го запрати на пода, после грабна от кошницата един лимон, прицели се в бабичката и събори разкошната ѝ шапка. От смайване бабичката замръзна с отворена уста. Но за Амилкаре това не беше достатъчно. Той грабна един метален стол и с все сила удари с него стъкления капак на музикбокса.

Раздаде се оглушителен трясък и музиката млъкна.

— Това е! — каза Амилкаре и гордо се запъти към изхода. Но на вратата някой го хвана за яката. Той се обърна и в същия миг барманът

го нокаутира с прав удар в челюстта. Двама келнери го замъкнаха в ъгъла и го хвърлиха там като ненужна стара метла.

Публикувано във вестник „Орбита“, брой 47/1969 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.